

Хоменко Ю.,
*здобувачка вищої освіти першого (бакалаврського) рівня
групи ФБі-21-1;
науковий керівник:*

Ключка О. В.,
*кандидат економічних наук, доцент;
Державний податковий університет*

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВИТРАТАМИ У ФІНАНСОВОМУ ПІДПРИЄМНИЦТВІ: СТРАТЕГІЧНИЙ ОРІЄНТИР

Фінансове підприємництво вважається одним із найскладніших видів господарської діяльності і, як відомо з давніх часів, здатне приносити стільки ж доходів, скільки комерційні підприємства. Проте фінансове підприємництво висуває підвищені вимоги до досвіду, професійних знань і практичних навичок як покупців, так і продавців коштів. По суті, професійні учасники фінансових ринків забезпечують здійснення специфічної діяльності, в якій об'єктами купівлі-продажу є конкретні товари (валюта, іноземна валюта, цінні папери).

Відповідно до змісту фінансового підприємництва забезпечити орієнтацію суб'єктів, які його здійснюють, на надання фінансових послуг і у своїй діяльності опосередковувати рух акумульованих фінансових ресурсів шляхом залучення та інвестування фінансових активів. Досвід фінансово-кредитного підприємництва в Україні показує, що в такій підприємницькій діяльності всі учасники стикаються зі значними ризиками.

Становлення фінансового підприємництва як самостійного економічного явища є результатом змін у структурі національної економіки. Виникнення, становлення та розвиток фінансового підприємництва зумовлені появою нових українських фінансових ринків. Щоб задовольнити вимоги цього ринку, потрібні професійні гравці. Їх знання, навички та досвід покликані забезпечити ефективний перерозподіл соціального капіталу.

В умовах ринкової економіки мають право на легальне існування ринки валюти, цінних паперів, активними суб'єктами яких поступово стають комерційні банки, біржі, підприємства, організації, окремі громадяни і підприємці. Законодавство України регулює права громадян на операції з цінними паперами.

Фінансовим підприємствам необхідно отримувати інформацію з багатьох джерел, зокрема дані про: курси валют, валюти, валюти, потенційних покупців цінних паперів, умови фінансово-кредитних операцій та порядок їх реєстрації, відсотки за кредит, джерела необхідних ресурсів. Розглянемо тему фінансового підприємництва з точки зору характеру діяльності. У більшості випадків суб'єкти фінансового підприємництва класифікуються за характером фінансового бізнесу, і майже всі суб'єкти існують на вітчизняному ринку фінансових послуг [1].

Фінансове підприємництво відбувається на фінансових ринках, які включають декілька сегментів (ринки фінансових послуг, грошові ринки, кредитні ринки, ринки цінних паперів, грошові ринки тощо), здатність яких фінансувати господарську діяльність та забезпечувати її функціонування в рамках кругообігу капіталу, це впливає на розвиток національної економіки.

Метою фінансового підприємництва є встановлення договірних відносин з клієнтом за його послуги з використанням різних фінансових інструментів. Суть фінансового підприємництва полягає в тому, що підприємець купує спеціальний товар, продає його покупцеві за ціною, вищою за початкову (навіть у кредит), і в результаті створює комерційний прибуток за рахунок різниці в ціні. ціна.

Фінансове підприємництво як кумулятивна система поєднує спеціалізовану діяльність окремих видів на фінансовому ринку з оперуванням фінансовими активами. Проте, оскільки Українська академія фінансового підприємництва перебуває на стадії становлення та постійно зазнає різного роду впливів, необхідно поставити питання щодо подолання проблем у її діяльності за участі держави. Подолати проблеми фінансового підприємництва допоможе регуляторна роль держави. Якщо б на фінансовому ринку були відсутніми трансакційні витрати, а конкурентна ціна була ефективною, то конкурентний ринок не потребував би регулювання з боку держави. Проте в сучасних умовах, коли функціонує фінансовий ринок, його учасники стикаються з рядом проблем, вирішення котрих неможливо без участі регуляторів.

Державне регулювання фінансових підприємств є механізмом підтримки балансу взаємних інтересів усіх учасників фінансового ринку в рамках чинного законодавства. Це необхідно у зв'язку з необхідністю створення умов для діяльності всіх його учасників, захисту прав, підтримки ціноутворення на основі ринкового попиту та пропозиції, розвитку інфраструктури фінансового ринку. Роль держави в нагляді за фінансовим підприємництвом полягає не тільки в розвитку фінансового ринку, а й у розвитку всієї національної економіки. Фінансові ринки є нерозвиненими,

головним чином через відсутність державного регулювання, що призводить до погіршення інвестиційного клімату та недовіри потенційних інвесторів [2, С. 67].

З метою обмеження та зменшення негативного зовнішнього впливу на національну економічну систему та фінансовий ринок більшість економістів схиляються до думки про необхідність посилення державного нагляду за фінансовими початковими витратами. Посилення державного регулювання витратами у фінансовому підприємстві включає контроль за рівнем витрат та посилення вимог до фінансових показників.

Проаналізуємо детальніше діяльність суб'єктів фінансового підприємства з метою визначення способів державного регулювання витратами у розрізі депозитарних установ, страхування та інвестиційних посередників. Ключове місце серед суб'єктів фінансового підприємства посідають банки. Це обумовлено наявністю наступних особливостей:

- ✓ банківські установи оперують більшою часткою позичкового капіталу через перерозподіл на грошовому ринку, порівняно з будь-яким іншим суб'єктом фінансового підприємства;
- ✓ за своїм функціональним призначенням банківські установи формують пропозицію грошей, а тому володіють можливістю безпосереднього впливу на ринкову кон'юнктуру та економічне зростання, порівняно з будь-яким іншим суб'єктом фінансового підприємства;
- ✓ право банківських установ формувати розмір грошової пропозиції визначає становище всіх інших суб'єктів фінансового підприємства на грошовому ринку;
- ✓ здійснюючи розрахунково-касове і кредитне обслуговування банківські установи сприяють формуванню грошових фондів всіх інших суб'єктів фінансового підприємства і мають можливість безпосередньо впливати на їх діяльність та рівень здійснюваних ними витрат.

Зміст державного регулювання витратами у фінансовому підприємстві полягає в оптимізації їх структури. Сам по собі – це складний багаторівневий процес, від якого залежить ефективність роботи як окремого суб'єкта фінансового підприємства, так і економічної системи загалом. Рівень державного регулювання витратами у фінансовому підприємстві є значним оскільки існує спеціальне законодавство для всіх учасників даного ринку. Проблема полягає в тому, що суб'єкти фінансового підприємства, наприклад, не мають можливості відмовитися від неефективних та дорогих трансакційних витрат та перенаправити їх здійснення спеціалізованому суб'єкту[3].

Також проблемою аналізу витрат фінансового підприємництва, є їх вимірювання. Державна політика регулювання у фінансовому підприємстві має використовуватися на всю силу з метою збору, обробки та надання економічної інформації стосовно рівня витрат. Завдяки цьому забезпечується доступ іншим суб'єктам фінансового підприємництва до економічної інформації, що знижує рівень економічної невизначеності та як наслідок – знижується і рівень витрат.

Отже, державне регулювання витратами у фінансовому підприємстві представляє собою впорядкування витрат діяльності всіх його учасників та операцій між ними з боку уповноважених на це органів. Воно охоплює різні види діяльності у фінансовому підприємстві та операцій, що здійснюються на ринку цінних паперів: емісійних, посередницьких, інвестиційних, спекулятивних тощо. Система державного регулювання витратами у фінансовому підприємстві має бути здатною до адаптації перманентних економічних, політичних і соціальних умов в країні та за умови саморегулювання спроможна вирішити існуючі негативні тенденції стосовно рівня та обсягу витрат у фінансовому підприємстві.

Список використаних джерел

1. Еш С. М. Формування фінансового посередництва на ринку фінансових послуг. Вісник Одеського національного університету. Економіка. 2013. Т. 18, Вип. 2(1). С. 226-230, URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vopu_econ_2013_18_2%281%29_53
2. Стиглиц Дж. Ю. Экономика государственного сектора. Издательство: МГУ: МНФРА-М, 1997. – 720 с.
3. Онишко С.В. Податковий потенціал фінансових та нефінансових корпорацій: моногр. Ірпінь: Університет ДФС України, 2021. 282